

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-660/13)

(2014/C 45/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. De Elera, E. Finnegan, P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 6355 final z dnia 3 października 2013 r. w sprawie podpisania Addendum do Protokołu ustaleń w sprawie wkładu finansowego Szwajcarii;
- utrzymanie w mocy skutków decyzji do czasu jej zastąpienia, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W niniejszej skardze Rada wniosła, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 6355 final z dnia 3 października 2013 r. w sprawie podpisania Addendum do Protokołu ustaleń w sprawie wkładu finansowego Szwajcarii (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) ⁽¹⁾.
- 2) Zaskarżona decyzja, którą Komisja umocowała dwóch swoich członków do podpisania powyższego Protokołu bez uprzedniego upoważnienia Rady, została uznana przez Radę za bezprawną, ponieważ stanowi ona naruszenie podstawowych zasad prawa Unii ustanowionych w traktatach. Konkretnie skarga o stwierdzenie nieważności jest oparta na dwóch zarzutach:
 - 1) Decyzja Komisji narusza zasadę podziału uprawnień zawartą w art. 13 ust. 2 TUE, a w konsekwencji zasadę równowagi instytucjonalnej.
 - 2) Postępowanie Komisji prowadzące do przyjęcia decyzji i podpisania Addendum narusza zasadę lojalnej współpracy zawartą w art. 13 ust. 2 TUE.
- 3) W odniesieniu do zarzutu pierwszego, podpisując Addendum do Protokołu ustaleń ze Szwajcarią w imieniu Unii i bez uprzedniego umocowania przez Radę, Komisja

działała z naruszeniem zasady podziału uprawnień ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE, ponieważ sama uznała się za uprawnioną do decydowania o polityce Unii, co jest domeną Rady na podstawie art. 16 TUE, naruszając w ten sposób zasadę równowagi instytucjonalnej.

- 4) W odniesieniu do zarzutu drugiego Rada uważa, że postępowanie Komisji narusza zasadę lojalnej współpracy w czterech aspektach: 1) świadomie wkraczając w kompetencje przysługujące Radzie na podstawie art. 16 TUE i tym samym działając z naruszeniem zasady podziału kompetencji z art. 13 ust. 2 TUE, a w konsekwencji zasady równowagi instytucjonalnej; 2) świadomie i jednostronnie ignorując rolę państw członkowskich w tej dziedzinie, naruszając zasadę przyznania kompetencji z art. 4 ust. 1 TUE; 3) celowo działając w sposób, który uczynił bezskutecznymi starania Rady w celu naprawienia sytuacji stworzonej przez Komisję; oraz 4) świadomie działając w sposób naruszający zasadę jednolitego charakteru międzynarodowej reprezentacji Unii.

⁽¹⁾ Dokument Komisji C(2013) 6355 final z dnia 3 października 2013 r.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

(Sprawa C-674/13)

(2014/C 45/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, R. Sauer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾ oraz z art. 1, art. 4, art. 5 i art. 6 decyzji Komisji 2012/636/UE z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie środka C-36/07 (ex NN 25/07) wdrożonego przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG ⁽²⁾ w związku z brakiem przyjęcia wszelkich wymaganych środków celem natychmiastowego i rzeczywistego wykonania decyzji Komisji poprzez całkowite odzyskanie udzielonej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym i przekształcenie przepisów dotyczących pomocy ze skutkiem na przyszłość,

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE oraz z art. 1, art. 4, art. 5 i art. 6 decyzji Komisji 2012/636/UE z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie środka C-36/07 (ex NN 25/07) wdrożonego przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG w związku z brakiem przyjęcia wszelkich wymaganych środków celem natychmiastowego i rzeczywistego wykonania decyzji Komisji poprzez całkowite odzyskanie udzielonej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym i przekształcenie przepisów dotyczących pomocy ze skutkiem na przyszłość.

Niemcy nie zgadzają się na pobranie danych w ramach wykonania decyzji 2012/636/UE celem odgraniczenia istotnego rynku usług doręczania paczek w okresie 2003 r. — 2012 r. (dla celów odzyskania pomocy) oraz po 2012 r. W ten sposób Niemcy uniemożliwiają wykonanie decyzji 2012/636/UE. W decyzji tej decydujące są bowiem nieregulowane usługi pocztowe w odniesieniu zarówno do odzyskania bezprawnie udzielonych w przeszłości pomocy niezgodnych z rynkiem wewnętrznym, jak również w odniesieniu do zniesienia/przekształcenia subwencji emerytalnych w przyszłości. Aby jednak można było stwierdzić, jakie to są usługi pocztowe analiza istotnego rynku usług doręczania paczek stanowi *conditio sine qua non*.

Odmowa wykonania owej analizy uniemożliwia Niemcom dokonanie natychmiastowego i rzeczywistego odzyskania w pełni udzielonej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym i przekształcenie przepisów dotyczących pomocy ze skutkiem na przyszłość.

Pomocniczo, gdyby prawidłowe okazało się stanowisko Niemiec, wedle którego przy transpozycji decyzji 2012/636/UE Niemcy były uprawnione do skorzystania z prawomocnych decyzji i postanowień właściwych organów, *quod non*, Niemcy powinny były przyjąć jako punkt wyjścia samodzielny rynek usług doręczania paczek „B2B”. Pomiedzy Niemcami i Komisją istnieje zgodność co do tego, że Deutsche Post AG nie posiadała pozycji dominującej na tego rodzaju samodzielnym rynku doręczania paczek „B2B” w żadnym momencie od roku 2003. Rynek doręczania paczek „B2B” należy zatem do nieregulowanych usług pocztowych.

Zarówno przy obliczaniu kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu za okres 2003 r. -2012 r., jak również przy przekształcaniu przepisów w sprawie pomocy ze skutkiem na przyszłość Niemcy powinny były zakwalifikować jako niezgodne z wspólnym rynkiem subwencje emerytalne dla tych urzędników,

którzy są przyporządkowani do usług doręczania paczek „B2B”. Niemcy powinny były odzyskać owe pomoce za okres przeszły i znieść je ze skutkami na przyszłość.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 83, s.1.

(²) Notyfikowana jako dokument nr C(2012) 184, Dz.U. L 289, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 października 2013 r. w sprawie T-13/12 Andechser Molkerei Scheitz przeciwko Komisji, wniesione w dniu 23 grudnia 2013 r. przez Andechser Molkerei Scheitz GmbH

(Sprawa C-682/13 P)

(2014/C 45/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Andechser Molkerei Scheitz GmbH (przedstawiciel: H. Schmidt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene postanowienia Sądu z dnia 15 października 2013 r. w sprawie T-13/12 w części, w której odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1131/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do glikozydów stewiolowych (¹), opublikowanego w Dzienniku Urzędowym dnia 12 listopada 2011 r., oraz

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1131/2011.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze naruszenie swoich praw podstawowych wynikających z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarga o stwierdzenie nieważności jest co do zasady dopuszczalna na podstawie prawa pierwotnego Unii Europejskiej. Prawo podstawowe określone w art. 47 zdanie pierwsze ma na celu, by można było skutecznie korzystać z zasadniczo dopuszczalnych środków prawnych. Postanowienie Sądu narusza prawo wnoszącej odwołanie do skutecznego środka prawnego w rozumieniu zagwarantowania skutecznej ochrony prawnej na podstawie art. 47 zdanie pierwsze karty.